

## Освобождението на Търново.

(Споменъ.)

Нищо по-хубаво, по-мило и по-скъпо отъ споменитѣ, свързани съ събитията около освобождението на Родината или на родния градъ. Тѣзи спомени, съгрѣти и отъ дългогодишнитѣ очаквания, надежди и въжделения, които най-сетне се сбъднаха чрезъ безсмъртната дума на най-благородния човѣкъ между човѣцитѣ и чрезъ безбройнитѣ жертви на великия и безкористния братски руски народъ, сж скъпи и свещени за всѣки бѣлгаринъ. И сега, когато се опитвамъ съ перо въ ржка да дамъ единъ колко-годе живъ образъ на спомена си отъ най-ранна възраст относно освобождението на родния ми градъ Търново, неописуемъ възторгъ вълнува душата ми—и споменътъ изплува изъ дълбочината на миналото, въплотявайки се и засиявайки съ своитѣ незаличими багри въ неотразимъ трепетъ и красота.

Откато съмъ се запомнилъ, слушахъ въ семейния нашъ кръгъ, въ който не липсваха народни дейци и родолюбци, че великото дѣло на освобождението, заради което немалко бѣлгари дадоха живота си, ще бѣде завършено отъ *московецъ*. Това се шушукаше, проникваше въ душата, въ цѣлото сжщество на измжчения нашъ народъ и създаваше една пламенна надежда, осжществяването на която започна на 27. VI. 1877 г.<sup>1)</sup> — минаването на руситѣ презъ Дунава и стѣпването имъ на бѣлгарска земя. Вестта за напредването на освободителнитѣ войски се донасяше като благовестъ и въ Търново, вдъхвайки на гражданството му надежди и непозната до тогава радостъ.

Известно време, преди появяването на руситѣ при Търново, се замѣлви, че турското население въ града било се твърде много озлобило противъ бѣлгарскитѣ си съграждани и било решило да нападне бѣлгарската частъ на града—да я запали и започне грабежъ и клане. Не останало това страшно решение тайна за гражданитѣ, тѣ бдѣли по цѣли ноци, очаквайки злата си участь и осланяйки се на Божията закрила. И наистина, една нощъ тур-

<sup>1)</sup> Датитѣ сж новъ стилъ